

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Orhei din 25 aprilie 2018 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018, declarat de avocatul Boris Bulbuc și de inculpatul

*Raevschi Sergiu XXXXX, născut la
XX XXXXX XXX în XXXXXX, XXXXXX, locuitor al
XXXXXX, XXXXXX, cetățean al R. Moldova,
condamnat anterior prin:*

*1) sentința Judecătorei Orhei din 06.08.2015 în baza
art. 201¹ alin. (1) Cod penal la 100 ore muncă
neremunerată în folosul comunității.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 03.03.2017 – 25.04.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>29.05.2018 – 19.09.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>04.12.2018 – 23.01.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei din 25 aprilie 2018, Raevschi Sergiu a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

2. Instanța de fond a constatat că la 17 ianuarie 2017, aproximativ ora 18.40, inculpatul Raevschi S., în timp ce se afla la domiciliul fostei soții din XXXXXX, XXXXXX, XXX, în cadrul unui conflict iscat cu fiul minor XXXXXX, fiind membru de familie cu acesta, urmărind scopul comiterii violenței în familie, i-a aplicat o lovitură cu palma peste față, de la ce minorul și-a pierdut cunoștința și a căzut jos, acțiuni soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale a ultimului.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a confirmat că a ridicat vocea la fiul său. Acesta are un comportament compromițător, iar, din motiv că fumează și îl mințea, s-a enervat, nu s-a putut stăpâni și l-a lovit cu palma peste nas. Nu este de acord cu calificarea leziunilor corporale or, o palmă aplicată nu poate cauza comoție cerebrală.

Partea vătămată minoră XXXXXX, fiind audiat în prezența pedagogului, a relatat că avut cu tatăl său o discuție referitor la faptul că cineva l-a văzut fumând. Tatăl i-a spus să intre în casă, să nu-l facă de rușine și i-a dat o palmă peste față, în regiunea nasului, iar el a căzut jos și și-a pierdut cunoștința, lovitura fiind una puternică. În casă era sora lui și soțul actual al mamei sale. Când și-a revenit, sora i-a spus că a fost fără cunoștință vreo 20 de minute, iar tatăl plecase imediat ce l-a lovit. A fost chemată salvarea, care a anunțat și poliția. A fost transportat la spital, unde i-a fost prescris tratament la domiciliu. Deși mama sa a cheltuit bani pentru tratament, tatăl său nu a contribuit cu nimic și nici nu și-a cerut scuze.

Martorul Lungo N., mama părții vătămate minore, a comunicat că, fiind internată în spital cu copilul mic, a telefonat-o fiica și i-a spus că XXXX a fost bătut. Aceasta i-a povestit că inculpatul l-a chemat pe fiul lor pentru a discuta, apoi ambii au intrat în casă. La un moment, inculpatul a lovit partea vătămată. Fiica a văzut cum inculpatul l-a lovit pe fiul lor cu piciorul și a auzit că îi spunea că îl face rușine. Apoi, a fost chemată salvarea, iar când a venit și bunicul copiilor, partea vătămată și-a revenit. La momentul incidentului era divorțată cu inculpatul și, prin hotărâre judecătorească, domiciliul copiilor a fost stabilit cu ea. Cu inculpatul nu erau în relații bune, deoarece acesta și-a permis să o lovească și pe ea, pentru ce a fost condamnat penal. Actualul ei soț, care era acasă la moment, i-a spus că inculpatul a intrat în casă pentru a vorbi cu fiul și nu s-a gândit că acesta își va permite să-și lovească copilul. Ambulanța a venit acasă. Medicul i-a pus fiului injecții. La medicul legist el a mers împreună cu bunicul său, nu a frecventat școala o săptămână, iar când l-a văzut peste vreo 3-4 zile, acesta avea o zgârietură pe nas.

Martorul Lungo N. a indicat că inculpatul și partea vătămată au intrat într-o cameră, iar peste câțiva timp inculpatul a plecat. A venit XXXXXX și i-a spus că pe XXXX l-a bătut tatăl său. A mers să vadă ce s-a întâmplat și când a intrat în cameră, partea vătămată stătea jos, i-a spus că îl doare nasul și în regiunea coastelor. Nu s-a implicat în discuția dintre tată și fiu, deoarece nu s-a gândit că inculpatul își va lovi fiul.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017, la XXXXXX s-a constatat traumatism cranio-cerebral, manifestat prin comoție cerebrală, excoriație pe față, care au fost provocate de la acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, care putea fi palmă, posibil printr-o singură lovitură și mai puțin probabil de la căderea accelerată a corpului de la propria înălțime cu lovire ulterioară, corespund timpului și circumstanțelor indicate, determină o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Totodată, martorul minor XXXXXX a relatat că tatăl său împreună cu fratele au intrat în casă și se certau. L-a întrebat de ce fumează și de ce îl face de rușine. XXXX îi spunea tatălui să rezolve problema fără strigăte, apoi i-a spus să nu-l bată, la fel, și ea a strigat ca tatăl să nu-l bată pe XXXX. Tata striga la XXXX și îl bătea mai

departe, apoi a închis ușa, dar nu de tot, și ea vedea ce se petrece prin ușa întredeschisă. Fratele, de la lovitura primită a căzut jos, iar tatăl s-a enervat și mai tare. Era în coridor și a văzut tot ce s-a întâmplat. Tata l-a lovit pe XXX în nas, sânge nu a curs, dar nasul era roșu. Actualul soț al mamei i-a acordat ajutor lui XXX, apoi a venit bunicul și salvarea. Lui XXXX i-au făcut niște injecții. Conflictul a durat vreo jumătate de oră. Bunicul a anunțat-o pe mama despre cele întâmplate și, a doua zi, împreună cu XXXX a mers la medic. Când tatăl ei a ieșit din casă, XXXX era jos pe podea. În cameră era doar tata și fratele său, iar actualul soț al mamei era în altă cameră.

Astfel, este neîntemeiată ipoteză apărării că aplicarea unei palme nu putea să-i cauzeze părții vătămate comoție cerebrală și că dosarul intentat este o răzbunare a fostei sale soții or, declarațiile inculpatului contravin concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017, potrivit căreia la XXXXX s-a constatat traumatism cranio-cerebral manifestat prin comoție cerebrală, excoriație pe față, care au fost provocate de la acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, care putea fi palmă, posibil printr-o singură lovitură și mai puțin probabil de la căderea accelerată a corpului de la propria înălțime cu lovire ulterioară, corespund timpului și circumstanțelor indicate, determină o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Deci, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat este apreciată ca o metodă de apărare, prin probele administrate fiind combătute în totalitate afirmațiile inculpatului și înlăturate toate dubiile rezonabile referitor la vinovăția sa.

La fel, este irelevantă și alegația inculpatului că concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017 nu corespund situației reale or, acest raport a fost întocmit de către un expert judiciar medico-legal al Centrului de medicină legală, licențiat în domeniu, cu studii superioare în medicină.

Prin urmare, probele administrate dovedesc integral vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmând a fi încadrate în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra altui membru al familiei, manifestată prin maltratare și alte acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-77 Cod penal, că inculpatul se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, ca circumstanță atenuantă fiind reținut faptul că are la întreținere trei copii minori, iar ca agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară, că infracțiunea incriminată se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare de până la 3 ani, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă fără izolare de societate.

3. Avocatul Boris Bulbuc a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a indicat că inculpatul a recunoscut că l-a lovit pe fiul său în regiunea nasului, dar nu atât de puternic și nu este de acord cu modul de apreciere a vătămărilor corporale de către medicul legist, lovitura aplicată nefiind în stare să-i provoace părții vătămate asemenea vătămări.

Totodată, fiica minoră nu a putut să vadă ce s-a întâmplat în odaie, deoarece ușa era închisă, iar martorul Lungo M. a confirmat că prin sticla de la ușă nu se vede.

Martorii Lungo M. și Lungo N. au comunicat date despre incident, doar din cele relatate de copii, niciunul dintre ei nu a fost prezent la conflict. Lungo M. doar a văzut că inculpatul a intrat la fiul său, însă aceștia s-au aflat singuri în odaie și nu a văzut ce s-a petrecut acolo. A auzit doar cearta referitor la fumat.

Or, probele administrate nu dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Mai mult, inculpatul se caracterizează pozitiv, are la întreținere trei copii minori și este angajat în câmpul muncii.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că, deși inculpatul a recunoscut parțial vina, aceasta este pe deplin dovedită prin probele administrate, și anume: declarațiile părții vătămate minore, martorilor Lungo N., Lungo M. și martorului minor XXXXXX, raportul de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017, că la XXXXXX s-a constatat traumatism cranio-cerebral manifestat prin comoție cerebrală, excoriație pe față, care au fost provocate de la acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, care putea fi palmă, posibil printr-o singură lovitură și mai puțin probabil de la căderea accelerată a corpului de la propria înălțime cu lovire ulterioară, corespund timpului și circumstanțelor indicate, determină o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Astfel, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității a stabilit corect situația de fapt, a încadrat juridic corect faptele incriminate inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, ca violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, manifestată prin maltratare și alte acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale.

Poziția inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției în comiterea infracțiunii incriminate se apreciază ca libertate de mărturisire împotriva sa, principiu reglementat la art. 21 Cod de procedură penală or, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia.

În susținerea acestei poziții, apărarea invocă că din declarațiile participanților la proces se constată că singurii între care a avut loc conflictul au fost inculpatul și fiul său, fiind doar ei doi în cameră, astfel încât nimeni nu putea vedea exact ce se petrecea între ei, însă circumstanța referitor la faptul că martorii nu au văzut nemijlocit acțiunea de aplicare a violenței fizice asupra părții vătămate nu constituie temei de achitare a inculpatului or, însuși inculpatul a confirmat faptul că i-a aplicat feciorului său o palmă.

Totodată, argumentele apărării referitor la faptul că inculpatul a recunoscut că l-a lovit pe fecior în regiunea nasului, dar nu atât de puternic, astfel încât nu este de acord cu modul de apreciere vătămărilor corporale de către medicul legist, întrucât lovitura nu a fost în măsură să provoace asemenea vătămări, sunt nefondate, deoarece la stabilirea caracterului vătămărilor corporale cauzate nu pot fi reținute declarațiile

inculpatului sau ale unui martor, ci se rețin concluziile stabilite de către expertul medico-legal.

Astfel, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017, la partea vătămată minoră s-a constatat traumatism cranio-cerebral manifestat prin comoție cerebrală, excoriație pe față, care au fost provocate de la acțiunea traumatică a unui obiect contondent, dur, care putea fi palmă, posibil printr-o singură lovitură și mai puțin probabil de la căderea accelerată a corpului de la propria înălțime cu lovire ulterioară, corespund timpului și circumstanțelor indicate, determină o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Afirmațiile apărării că concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017 nu corespund situației reale sunt irelevante, raportul fiind întocmit de către expertul judiciar medico-legal al centrului de medicină legală, licențiat în domeniu, cu studii superioare în medicină și specializat în medicina legală.

La fel, sunt neîntemeiate și alegațiile inculpatului că de la o palmă aplicată, părții vătămate nu-i putea fi cauzată comoție cerebrală și că dosarul intentat este o răzbunare a fostei sale soții or, declarațiile acestuia sunt combătute prin concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017 și prin declarațiile martorilor.

Or, martorul Lungo M. a relatat că inculpatul și partea vătămată au intrat într-o cameră, a fost în imposibilitate de a auzi ce vorbesc, dar a auzit strigăte în adresa copilului, dar nu se înțelegea ce discutau. A înțeles că aceștia se certau din cauză că partea vătămată fuma. XXXXX a venit și i-a spus că pe XXXXX l-a bătut tatăl său. Când a intrat în cameră, acesta stătea jos și i-a spus că îl doare nasul și în regiunea coastelor.

La fel, martorul XXXXXX a declarat că inculpatul și partea vătămată au intrat în casă și se certau. Fratele său i-a spus tatălui să nu-l bată, la fel, și ea i-a strigat tatălui să nu-l bată pe XXXX. Inculpatul striga la XXX și îl bătea mai departe, apoi a închis ușa, dar nu de tot, ea vedea ce se petrece prin crăpătura ușii. A văzut cum fratele său de la lovitură a căzut jos, iar tatăl s-a enervat și mai tare. Inculpatul a lovit partea vătămată la nas, sânge nu a curs, dar nasul era roșu.

Prin urmare, cererea privind achitarea inculpatului pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal este neîntemeiată or, fiind apreciate probele administrate, în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, au fost stabilite în acțiunile lui elementele constitutive ale infracțiunii incriminate în conformitate cu doctrina penală și art. 2 din Legea RM nr. 45 din 01.03.2007 Cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, din care rezultă că fapta prejudiciabilă se concretizează în orice acțiune sau inacțiune, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare a unor alte persoane, manifestată fizic sau verbal, prin abuz fizic, sexual, psihologic, spiritual sau economic ori prin cauzarea de prejudiciu material sau moral, comisă de un membru de familie contra unor alți membri de familie, inclusiv contra copiilor, precum și contra proprietății comune sau personale.

Acțiunea sau inacțiunea prejudiciabilă a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal cunoaște următoarele modalități

faptice de realizare, una dintre care este violența fizică, adică cauzarea vătămării ușoare a integrității corporale săvârșită, de regulă, prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, otrăvire, intoxicare sau alte acțiuni cu efect similar.

Astfel, culpabilitatea inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal a fost demonstrată în mod obiectiv prin declarațiile părții vătămate minore, ale martorilor și raportul de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017.

Totodată, pedeapsa stabilită inculpatului corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, conform cărora la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului pentru comiterea infracțiunii incriminate, sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 1 an, este motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

5. Avocatul Boris Bulbuc și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri prin care ultimul să fie achitat, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Recurenții au invocat că inculpatul a recunoscut că l-a lovit pe fiul său în regiunea nasului, dar nu atât de puternic și nu este de acord cu modul de apreciere a vătămărilor corporale de către medicul legist, lovitura aplicată nefiind în stare să-i provoace părții vătămate asemenea vătămări.

Pe lângă aceasta, fiica minoră nu a putut să vadă ce s-a întâmplat în odaie, deoarece ușa era închisă, iar martorul Lungo M. a confirmat că prin sticla de la ușă nu se vede.

Martorii Lungo M. și Lungo N. au comunicat date despre incident, doar din cele relatate de copii, niciunul dintre ei nefiind prezent la conflict. Lungo M. doar a văzut că inculpatul a intrat la fiul său, însă aceștia s-au aflat singuri în odaie și nu a văzut ce s-a petrecut acolo. A auzit doar cearta referitor la fumat.

Or, probele administrate nu dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Mai mult, inculpatul se caracterizează pozitiv, are la întreținere trei copii minori și este angajat în câmpul muncii.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Potrivit cererii depuse la 22 ianuarie 2019, avocatul Boris Bulbuc și inculpatul solicită încetarea procesului penal în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal și liberarea inculpatului de răspundere penală, conform art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, pe motiv că au expirat 2 ani de la ziua săvârșirii infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate minore, ale martorilor Lungo M., Lungo N. și martorului minor XXXXXX, raportul de expertiză medico-legală nr. 49/D din 10.02.2017, că la XXXXX s-a constatat traumatism cranio-cerebral, manifestat prin comoție cerebrală, excoriație pe față, care au fost provocate de la acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, care putea fi palmă, posibil printr-o singură lovitură și mai puțin probabil de la căderea accelerată a corpului de la propria înălțime cu lovire ulterioară, corespund timpului și circumstanțelor indicate, determină o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familiei asupra altui membru al familiei, manifestată prin maltratare și alte acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Totodată, la stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, pedeapsa respectivă fiind motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele

jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul și inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Totodată, este de reținut și că infracțiunea comisă de inculpat se pedepsește cu închisoare de până la 3 ani, și în virtutea prevederilor art. 16 alin. (3) Cod penal, este una mai puțin gravă, iar potrivit art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă au expirat 5 ani din ziua săvârșirii unei infracțiuni mai puțin grave.

Deci, cererea apărării privind *încetarea procesului penal și liberarea inculpatului de răspundere penală, conform art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, pe motiv că au expirat 2 ani de la ziua săvârșirii infracțiunii*, este neîntemeiată, neavând niciun suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Boris Bulbuc și de inculpatul Raevschi Sergiu XXXXX, împotriva sentinței Judecătorei Orhei din 25 aprilie 2018 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 februarie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun